

[Marianne Bentsen-Pedersen]

mellem børnenes egen kultur og den kultur, der beskrives i programmerne, er vigtig. De skal ligge så tæt på hinanden som muligt.

Selvfølgelig er der også en gruppe børn, som ikke har meget ud af at se dansk TV, nemlig indvandrerbørnene. Jeg mener, det er vigtigt, at de også får deres del af sendetiden. I det hele taget må man nok sige, at der er alt for få kulturtilbud til indvandrerbørnene. På bibliotekerne er der mindre end 1 bog pr. indvandrer, mens der er over 9 bøger pr. dansk barn. Vi har fået en indvanderradio for de voksne, men indvandrerbørnene lades stadig i stikken.

Men på nogle af de punkter, jeg omtalte før, nemlig serieproduktionerne, har de danske børn og indvandrerbørnene fælles vilkår. Spændingsfilmene er normalt udenlandsk producerede, og hverken indvandrerbørnene eller de danske børn forstår sproget. Det tror jeg er med til, at de spændingsfilm, der er, ofte bliver endnu mere til gysere, end de er i forvejen, når man netop ikke kan forstå sproget og derfor ikke forstå filmens indhold.

Jeg tror, der er to måder, man kan nedsætte børnenes forbrug af spændingsfilm på. Dels kan man lave de eksisterende børne- og ungdomsprogrammer bedre, men man kan sikkert også nedsætte forbruget af spændingsfilm ved at give børnene større andel i sendetiden om aftenen.

Når ministeren siger, at der bliver mere sendetid for forskellige grupper, må man stadig væk konstatere, at det er under 1 time pr. aldersgruppe om dagen. Når man ser det i forhold til den voksne sendetid, kunne man godt forestille sig, at noget af aftenens programsendetid kunne bruges til børneprogrammer.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde mit indlæg med først at sige tak, fordi vi har fået »Kulturens Børn«, og tak til dem, der tog initiativet til, at vi kan diskutere den i dag. Når det er sagt, vil jeg også lige gøre opmærksom på, at »Kulturens Børn« jo først og fremmest er en samling af statistikker og undersøgelser om børns forbrug af det, de nu engang får tilbudt. Det er ikke et forsøg på at formulere en kulturpolitik. Det var heller ikke forfatterens opgave. Men jeg tror nok, at det havde været opgaven for os i dag at drøfte de

grundlæggende principper for, hvordan vi skulle føre kulturpolitik for børn og unge, og det tror jeg er noget væsentligt.

I anledning af, at hr. Poulsgaard som sædvanlig var meget inde på økonomi, er der vel også grund til at gøre opmærksom på, at det danske samfund bestemt ikke rutter med pengene, når det gælder tilskud til kultur. Hver gang, der på statens budget er en udgift på 100 kr., er det lige med nød og næppe, at den ene krone beskæftiger sig med kultur. Hvor mange enører det kan blive i støtte til kulturinitiativer for børn og unge, ved jeg slet ikke; det er måske ikke engang en enkelt enøre.

Men det, vi burde have drøftet i dag, var de grundlæggende principper for, hvad vi skal gøre, og ikke drøfte så meget, om vi nu giver rimelige tilbud til teater, bøger og den slags ting. Teater og bøger er jo først og fremmest noget, børnene kan sidde og se på og læse i og så i øvrigt ikke foretage sig noget. Jeg vil gerne give baggrunden for, hvorfor jeg mener, at det er helt afgørende nødvendigt, at vi tager en alvorlig drøftelse af – ikke i dag, men så en anden gang – hvad det egentlig er, vi skal gøre. Nu har offentligheden og også folketinget været optaget af, hvad der skete på Nørrebro og Vesterbro her i København, da nogle unge besatte nogle ledige bygninger, og de følger, det fik, nemlig konfrontationen og udgasningen af de unge. Vi har også i onsdags drøftet den københavnske kommunale administrations sendrægtighed med at træffe beslutning om, hvad der bør gøres med kvartererne og med de tomme bygninger. Det samme mønster ser vi i de store byer i provinsen. Det tager utrolig lang tid, før man træffer beslutning; man opfordrer ligefrem til, at der skal ske noget i det kulturmønster, vi har for vore børn og unge i dag.

Der blev naturligvis i onsdags også drøftet noget om, hvem der havde skylden for, at det ikke skete noget hurtigere, og noget om, om vi dog ikke kunne gøre noget mere. Hvem havde skylden for Christiania? Hvem har skylden for, at man nu skaber en situation, der meget nemt kan udvikle sig til det samme i en stor by som Århus? Men man er slet ikke kommet til det, der fremkaldte besættelsen af Christiania, besættelsen af de tomme bygninger og konfrontationen med politiet, og hvad deraf følger af fremmedgø-